

- brak jest publicznej kontroli nad kwotą dopłaty EEG choćby już ze względu na to, że zależy ona bezpośrednio od ceny energii elektrycznej na giełdzie oraz od ilości prądu elektrycznego uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych, która trafia na tę giełdę; państwo nie ma ponadto możliwości wywierania wpływu na stosunki między dostawcami i odbiorcami energii na piątym poziomie mechanizmu wyrównawczego: przenoszenie kosztów na tym poziomie jest dokonywane na ściśle prywatnoprawnej podstawie;
- biorąc zatem pod uwagę brak koniecznego związku między zakwalifikowaniem dopłaty EEG a obniżeniem tej dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych, nie ma również kontroli państwowej nad tym systemem tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych; taka kontrola nie wynika też z faktu, że taka decyzja należy do Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle, ponieważ organ ten wykonuje w tym względzie jedynie zadanie polegające na wykonaniu obowiązku czy też stwierdzeniu okoliczności;
- ponadto w przypadku obniżenia dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych państwo nie rezygnuje z przychodów, które normalnie mogło by pobrać: biorąc pod uwagę szczególną strukturę systemu dopłat wyrównawczych EEG obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych jest w rzeczywistości wyrównywane przez zwiększenie opłat pobieranych od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczanej nieuprzywilejowanemu odbiorcy końcowemu.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru. Obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych wyrównuje zatem jedynie znaczne straty, jakie te przedsiębiorstwa ponosiłyby, gdyby ta dopłata EEG była pobierana bez uwzględnienia skali zużycia energii.

3. Zarzut trzeci, oparty na braku jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji czy też wpływu na wymianę handlową (lub też ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu)

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że system szczególnych dopłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji i nie wywiera żadnego wpływu na wymianę handlową, ani też nie pociąga za sobą ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Hydro Aluminium Rolled Products i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-263/14)

(2014/C 223/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Niemcy), Aluminium Norf GmbH (Neuss, Niemcy) i Trimet Aluminium SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- Komisja miała niesłusznie uznać, że przepływy finansowe regulowane przez ustawę EEG są zasilane z zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;
- dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu; zarówno w przypadku samej dopłaty EEG, jak i jej obniżenia w przypadku odbiorców energochłonnych nie jest spełniony warunek stałej kontroli ze strony państwa i, co za tym idzie, rzeczywistej możliwości interwencji ze strony władz;
- w każdym razie obniżenie opłaty EEG w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z przychodów, które normalnie powinny zostać uzyskane przez państwo: obniżenie tych dopłat jest jedynie wyrównywane za pomocą zasobów prywatnych, czyli opłaty, jaka jest pobierana od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczonej nieuprzywilejowanemu odbiorcy prywatnemu; efektem tego ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych pozostaje bez wpływu na łączne przychody uzyskiwane z dopłaty EEG, lecz wywiera jedynie wpływ na to, w jaki sposób jego ciężar jest rozłożony pomiędzy poszczególne podmioty objęte systemem.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Schumacher Packaging przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/14)

(2014/C 223/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schumacher Packaging GmbH (Schwarzenberg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

- Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżącej zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżącej rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.